

ali spremljevalce protestantovskih pridigarjev redno tudi šolnike. V Metliki je odstopil brezplačno šoli svoje prostore meščan Kristof Gelber. Poklicali so učitelja Boštjana Schwarz¹⁾ (1582), za njim Jurija Stauder, Gregorja Grmek in Matijo Kompare.²⁾ Boriti se jim je bilo z velikimi zaprekami. Delovanje protestantovskih šolnikov so ovirale stroge vladarske odredbe, ki so kakor predikante, tudi nje podile iz mest. Vsled takega odloka je moral iti iz šole l. 1582. v Metliki učitelj Schwarz in predikant Vojmanič. Prepovedalo se je obema bivanje in delovanje na meščanskem svetu mesta Metlike. K sreči za oba je imel luteranstvu naklonjeni Semenič, graščak v Semiču, obilo zemlje v obližju Metlike. S pomočjo Metličanov je zgradil na lastnem svetu stanovanje predikantu Vojmaniču in učitelju, kjer sta stanovala

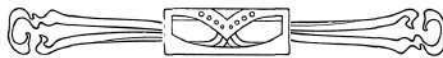
in delovala nemotena do Božiča l. 1592.¹⁾ Prišli so pa božični prazniki, tedaj so se pomikali iz Novega Mesta preko Gorjancev vojaki iz Gorice, namenjeni na Granico. Huda zima jih je primorala, da so se ustavili „na Božič“ v Metliki. Ker niso dobili vojakov dovolj prostora v mestu, so pa kar pregnali iz stanovanja predikanta in postavili pod kap učitelja in njegove učence. Seveda sta oba odločno protestirala proti takemu početju, a vojaštvo se je malo zmenilo za njune proteste, ker je vedelo, da jim vlada ne bo storila raditega nič žalega. Nagnali so učitelja s kepami (mit Schnee mißhandelt), učence pa s palicami odpodili. Oba sta se pritožila po deželnih stanovih na vlado, ki se pa zanje gotovo ni zavzela prav nič, ker vladi take vrste ljudje niso bili nič po godu.²⁾ (Dalje.)

¹⁾ Jahrbuch, XXII., 59—63.

²⁾ Hrovat, Kranjska mesta, 122.

¹⁾ Jahrbuch, XXII., 63.

²⁾ Jahrbuch, XXII., 63.

Pomladi.

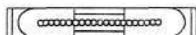
Zložil Vek. Remec.

Kot tiha pesem greš čez mrtva polja,
življenje novo, bujno gre s teboj,
tvoj sled so rože in pomladne pesmi
in v srcih hrepenečih želj nebroj . . .

Kaj sem ti pel in vriskal prošle čase,
kaj deklamiral verzov ti v pozdrav,
ko sem zaslutil, da greš k nam spet v goste
s šepetom cvetja in z drhtenjem trav!

No, zdaj srce ni tako več kot nekdanj,
sesul se sanj mi je blestečih grad,
ne morem več z otroškim upom zreti
in vriskati naproti ti, pomlad!

Ne verujem več sladkim sanjam,
ki so rodile bol mi in bridkost —
zdaj verujem le v višjo moč in vase
in v svojo z boljo venčano mladost . . .

Dajte meni mandolino!

Zložil Sobjeslav.

Dajte meni mandolino,
dajte solnca južnega,
da preženem črne misli
si iz srca tužnega!

Pa zapel vam bodem pesem,
vročo kakor solnčna moč,
da ob nji ogrel se potnik
bo v ledeno zimsko noč.

Da mladenki vitkostasi
se oko iskrilo bo,
da se majki srebrolasi
lice pomladilo bo . . .

